"బావా ! ఒక్కసారిటు చూడు, నా గూడెంత అందంగా ఉందో" ఉత్సాహంగా అరిచింది అపర్ణ.

రాజగోపాల్ తలెత్తి చూశాడు. నున్నగా ఇంతెత్తు ఉన్నగూడు పడిపోకుండా వడుపుగా చేలు బయటికి తీస్తోంది. తన గూడు వంక చూశాడు. ఇప్పటి కెన్నిసార్లు కట్టాడో. ఏమిటో ఒక్కసారీ నిలవదు. ఒక్కోసారి కుదిరినా తడి ఇసకమీద అప్పడాలలా తన అరచేతి ముద్రలు అసహ్యంగా ఉంటాయి. కోపంగా మొహం చూడ్చు కున్నాడు. బావ సమాధానం చెప్పకపోవటంతో తలెత్తిన అపర్ణ చిందరవందరయిన అతని గూడు చూసి "ఓస్ ! నీ దింకా పూర్తి కానేలేదు. నాది చూడొచ్చి!"

చురుగ్గా చూశాడు గోపాల్. "గొప్పేలే! మహా ఇందులో ఉన్నాయి తెలివితేట లెలాగయి తేనేం."

"ఇంకెందులో లేవేం పాపం ! నీకు మల్లే పుస్తకాలు ముందేసుకు బట్టీ పట్టు ఉంటేనా?" వెక్కిరింపుగా అన్న అపర్ణ. మాటలు కోతికి కల్లు పోసినట్లయ్యాయి. విసురుగా లేచి "అనవసరంగా వాగావంటే నాచేత తన్నులు తింటావు జాగర్త—ఏదీ! ఇప్పుడు చెప్పు నీ ఇసుకగూడు ఎంతందంగా ఉందో." గోపాల్ కాళ్ళు తగిలిన ఇసక గూడు కన్నెపిల్ల తియ్యని కలలా చెదిరి పోయి ఉంది. అంత క్షణం క్రితం వరకూ ఎంతో కష్టపడి చేర్చిన ఆ గూడు అలా తన ఏ తప్పు లేకుండానే కూలిపోవడం చూచి కళ్ళు చెమర్చినా ఉక్రోషంతో, కసితో మెరుస్తున్న బావ కళ్ళు చూసి మాట్లాడ్డానికి మాత్రం నోరు రాలేదు.

"అయింది అమ్మాయి పెళ్ళి—లేకపోతే ఒళ్ళు పొగరుగా వాగుతోంది" అంటూ విసవిస నడిచిపోయే బావ వంకే కళ్ళార్ప కుండా చూసింది. తప్పు తనదే అయినా కూడా బావకి ఎందు కంత ఉక్రోషం, కోపం వస్తాయో అపర్ణ కర్థంకాలేదు. తనకంటే ఆరేళ్ళు పెద్దవాడయినా బావె ప్పుడూ ప్రతి ఆటలోనూ ఓడిపోతూనే ఉంటాడు. చివరికి కోమటి దివాలాతో దివాలా తీసినా తన్ని బావ బాదిపోతాడు. తొమ్మిదోక్లాసు చదువుకుంటోన్న బావ కెందుకంత 'ఉడుకుమోత్తనమో' పాపం అర్థంకాలేదు ఎనిమిదేళ్ళ అపర్ణకి. ఎప్పుడూ తనే ఓడిపోయినా అవతలివాడికి నాలు గంటించి మరీ వాడు ఓటమి ఒప్పు కునేట్లు చేసిపోతాడు. బావ ఈ వక్ర పరా క్రమంలోని అంతర్యం బుద్ధి వికసించని ఎనిమిదేళ్ళ అపర్ణ కంతుబట్టక పోవచ్చు ! కాని మనస్సు వికసించిన ఇరవయ్యేళ్ళ అపర్ణ కెందు కర్థంకాదు ?

* * *

"అరే చూస్తుండగానే ఎన్నేళ్ళు గడిచి పోయాయి" అనుకుంది అపర్ణ బావ నంబరు ఫస్టు క్లాసులో తనివితీరా చూస్తూ. ఆ నంబరు ననుసరించే గొలుసుకట్టులా ఎన్నో జ్ఞాపకాలు ఎదురు నిలిచాయి. చిన్నతనపు జ్ఞాపకాలు సన్నజాజి పరిమళంలా ఎదుగు తున్న కన్నెపిల్ల హృదయంలో వెన్నెలలే నింపాయి. ఆ విరిసిన వెన్నెల్లో బావ మొండితనం కాని, వంకరబుద్ధులు కాని కని పించలేదు. తోచిందల్లా ఒక్కటే, పొడుగ్గా తీవిగా ఉన్న బావ విగ్రహం, మనసుకు మనిషికి ముచ్చటయిన ఆకారం ఇచ్చి, నేర్చుకున్న విజ్ఞానానికి, అలవర్చుకున్న సంస్కారానికి రూపంగా నిలిచే ఆ 'డిగ్రీ.'

మర్నాడు "ఫస్టు చాన్సులోనే స్కూలు ఫైనలు పాసయ్యిందే మొద్దమ్మాయి" అంటూ చిన్నతనంలో లాగానే చెవి మెలి పెడుతున్న చురుగుజ్జులా ఉన్న బావని చూసి

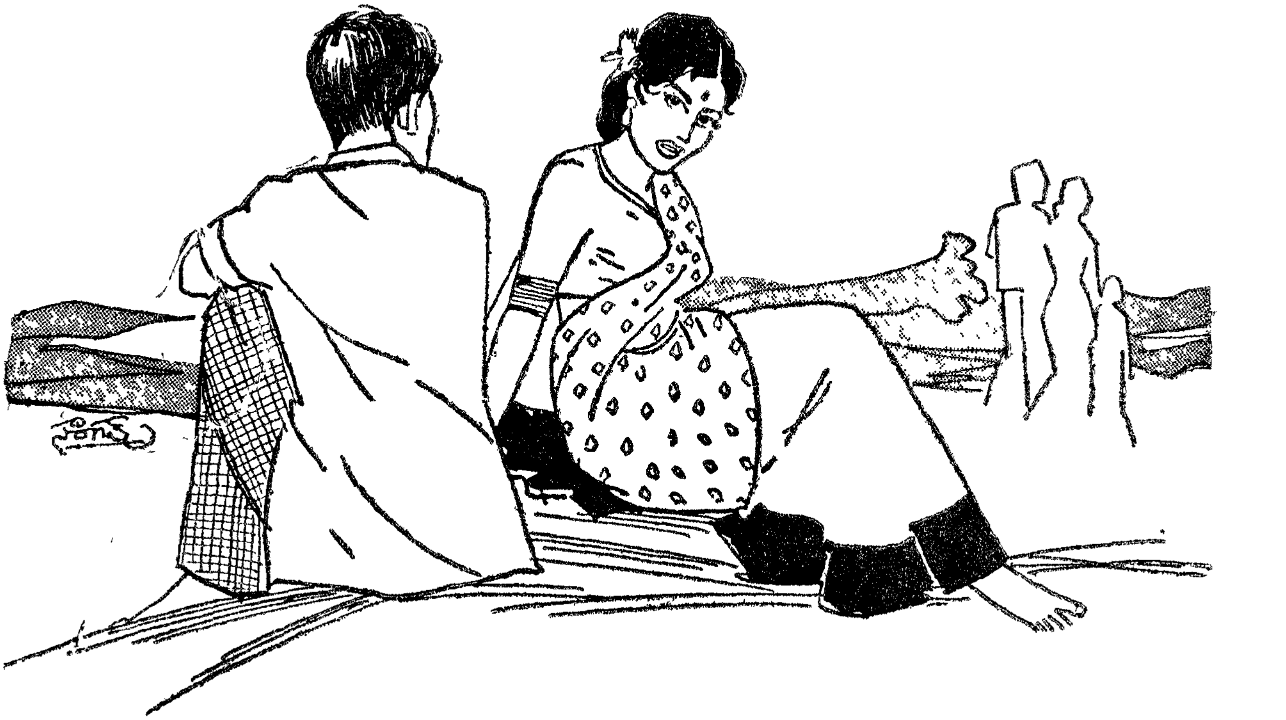

"బావేం ఎదగలేదు" అనుకుంది వయస్సుకి మించిన ఎత్తుకు వెళ్ళిన అపర్ణ. ఆ సాయంత్రం "అపూ! అప్! ఓ అప్పమ్మా! సినిమా కెళ్దాం పదమ్మా" అంటూ తన గదిలో కొచ్చిన బావని చూసి "అలా పిలవకు బావా చిరాకు నాకు." అంది.

"హొహో—నాజూకు, షోకూ కావల్సొచ్చిందా"

"ఇందులో షోకేముంది బావా—నాదేమంత పెద్ద పేరని—అర్థంలేకుండా ఎందుకా 'షార్టు కట్స్'. అందంగా పూర్తి పేరుతో పిలవరాదా" నెమ్మదిగానే అంది అప్పటికీ! "సో—అయామ్ సారీ—ఏం చేస్తాం, మేమంటే నాజూకు వాళ్ళం కాదు—అయినా నేన్నాయిష్టం వచ్చినట్లు పిలుస్తా! ఇష్టముంటే పలుకు, లేకపోతే మానేయ్!" ఫగం వెటకారంగా జేవురించిన ముఖంతో అంటుంటే "ఛ్ఛ! నిజంగానే బావ ఎదగలేదు" అనుకుంది పాపం పిచ్చిపిల్ల!

* * *

రెండేళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి పోస్టు గ్రాడ్యుయేటయి వచ్చాడు రాజగోపాల్! "ఫర్దర్ ప్రోగ్రాం ఏమిటి బావా. పి. హెచ్. డి. చేస్తావా" అన్న అపర్ణ మాటకి "ఉహూఁ—నాకా ఉద్దేశ్యం లేదు. ముందు ఎక్కడయినా జాబ్ చూసుకుని తరువాతేదయినా కాంపిటేటివ్ ఎగ్జామినేషన్‌కి వెళ్ళాలనుంది అపూ!" అన్నాడు రాజా ఎప్పటి లాగానే! ఏడాది తిరక్కుండా ఆఫీసరు హోదాలో అడుగుబెట్టిన అల్లుణ్ని చూసి మురిసిపోతూ "ఆ మూడు ముళ్ళూ కానిచ్చేయ్ కూడదూ" అన్నాడు అపర్ణ తండ్రి. "తొందరేముంది మామయ్యా—అపు అయినా పూరికే ఏం లేదుకదా. నాకింకా ట్రైనింగ్ గట్రా ఉంటాయ్. అది పూర్తయేటప్పటికి అపు కూడా డిగ్రీ పుచ్చుకుంటుంది." అన్నాడు రాజగోపాల్—పెళ్ళి పేరటి చదువు కట్టిపెడ్తాడేమో ననుకున్న బావ అలా అనేప్పటికి పొంగిపోయింది అపర్ణ. "ఈ మంచితనం ముందున్న సంకుచితనం కేవలం మైనం లాంటిది, ప్రేమ అనే దీపశిఖ వేడివి కయినా కరిగిపోదా" అనుకుందా వెర్రిపిల్ల!

ట్రైనింగు అనంతరం తిరిగి ఆ ఊళ్ళోనే పోస్టింగు అయింది. ఊళ్ళో అడుగుపెడ్తూనే "ముహూర్తం పెట్టించండి మామయ్యా...." అన్నాడు.

"బి యస్సీలో క్లాసొచ్చింది ఎమ్మెస్సీలో చేరిందిరా. ఇంకెంత ఒక్క సంవత్సరం. ఇన్నాళ్ళు ఆగాము. ఈ కాస్త పూర్తి కానీయి" అన్నాడాయన. రాజగోపాల్ కళ్ళు కోపంతో ఎరుపెక్కాయి. "నాతో చెప్పకుండా ఎందుకు జేర్పించారు?"

"అదేమిట్రా. డిగ్రీ కోర్సు పూర్తి చేయించమని నువ్వే అంటూవాయా. సరే దీనికి మాత్రం అడ్డొస్తావా అన్నట్లు చేరింది" ఆయన తెల్లబోయాడు.

"చదివింది చాల్లేదా—ఎన్ని చదివినా చేసేదేముంది—తిరిగి పెళ్ళాడటమూ—" అపర్ణ మనస్సు చివుక్కుమంది. ఎంత తేలికగా మాట్లాడుతున్నాడు బావ! ఇలా మాట్లాడే బావేనా అంత చదువు చదివింది? ఇంత పెద్ద పదవిలో ఉంది? అందరిలో అంత సంస్కారయుతంగా మెసిలేది? మనస్సుని వప్పిస వల్లెతర తొంగవే లేదు—

రాజా సాయంత్రం ఏదో ప్రోగ్రాము వేశాడు. అన్యమనస్కంగానే లేచింది అపర్ణ. నిరాడంబరంగానే అయినా అందమవ్వ

'ఆంధ్రసచిత్ర వారపత్రిక'లో ప్రచు రణకు ఇండియన్ ఇంక్‌తో వేసిన బొమ్మ నులు మాత్రమే పంపాలి. సాధారణంగా 4" × 2", 4" × 4" చిత్రాలు పత్రి కలో పడుతూ ఉంటాయి. సం॥

మీ ఇంటిలో
ఆనందం
ఆరోగ్యం

శ్వాన్ బ్రాండ్ వారి
ప్రొడక్ట్సు
ప్రతియింటిలోను
30 సం॥లుగా
ప్రశస్తి చెందినవి

• ఫ్రూటాల్
• ఆరంజిస్క్వాష్
• లెమన్‌స్క్వాష్
• పైనాపుల్‌స్క్వాష్
• మ్యాంగోస్క్వాష్
• గ్రేప్‌క్రష్
• గ్రేప్‌సిరప్
• సరసబరిల్లాసిరప్
• ఆరంజిసిరప్
• పైనాపుల్‌సిరప్
• మ్యాంగోపల్ప్
• మ్యాంగోస్లైసెస్

తయారుచేయువారు
ఇండియా
క్యానింగ్‌ఇండస్ట్రీస్
విజయవాడ-3

పిచ్చికగూడు

బొమ్మలా అలంకరించుకు వచ్చిన అపర్ణని వో క్షణం పరకాయించి చూశాడు రాజా. "ఉహూ—నాకు నచ్చలేదు."

"చిన్నపిల్లలా ఆ రెండు జడ లేమిటి ? ముఖాన ఎర్రటి కుంకుమకి మారుగా ఆ పేస్టు పులుముకోడ మేమిటి? జబ్బలు కనిపిస్తూ ఆ జాకెట్టేమిటి ? వెళ్ళి మార్చుకురా" నియంతలా ఆజ్ఞాపిస్తున్న అతన్ని చూస్తూ నోట మాట రాలేదు.

"బావా ! నాకూ ఆలోచన, అభిరుచి ఉంది. అంత తేలిగ్గా తీసెయ్యకు—" దెబ్బతిన్న హృదయం అడిగింది.

"వో అచ్చు చదువుకున్న ఆడదానిలా మాట్లాడుతున్నావే ! అదంతా నాకు పట్టదు. నాకు నచ్చలేదంటున్నా మార్చుకురా."

"ఇందులో చదువుకోడం చదువుకోక పోడం ప్రసక్తి లేదు. నీకు తృప్తి కల్గేట్లు ప్రవర్తించడం నాకు సంతోషకరమే కావచ్చు. కాని అంతమాత్రాన బొమ్మగా మార్చాలనుకోడం మాత్రం ...." బాధగా ఆగిపోయింది.

"ఈ ఉపన్యాసాలు, స్వతంత్ర భావాలు తర్వాత నేర్చుదు గాని—ఇంతకీ మార్చుకుంటావా మార్చుకోవా ?" అపర్ణ కళ్లెత్తింది. కాఠిన్యం మూర్తీభవించినట్టున్న ఆ ముఖం, చూడగానే ఒక విధమైన నిర్లిప్తత ఆవరించింది.

తనెంత ఉత్సాహపరుస్తున్నా ముంగ కొండిగా ఉండిపోయిన మరదల్ని చూసి నొచ్చుకున్నాడు రాజగోపాల్. తను పొరబడ్డాడా ? తనకి నచ్చలేదు. అదే చెప్పాడు. ఆవిధంగా నడుచుకోటం ఆమె విధి కాదా మృదువుగా భుజాల చుట్టూ చేతులు పోనిచ్చి "అలా ఉన్నావేం కోపం వచ్చిందా?" లాలనగా అడిగాడు.

ఆ చేతుల్ని కోపంగా విసిరికొట్టనూ లేదు. తన అక్కసంతా తీర్చుకోనూ లేదు. జీవంలేని ఒక్క నవ్వు మాత్రం నవ్వి వూరుకుంది.

అపర్ణకి పరీక్షలు దగ్గర కొస్తున్నాయి. ఉన్నట్టుండి ఒకరోజు రాజగోపాల్ వచ్చి "అపూ—నా ఫ్రెండ్సు కొంతమంది పిక్నిక్‌కు వెళ్దామంటున్నారు. రేపు ఆదివారం ప్రోగ్రాం వేశాను. ఉదయం ఏడు కొట్టేటప్పటికి వస్తాము. రెడీగా ఉండాలి తెల్సిందా ?" "ఊ" అంది ఉత్సాహంగా. అప్పట్నుండే పిక్నిక్‌కు ఏం తీసుకు వెళ్ళాల్సింది, ఎలా గడపాల్సింది, ఎన్ని పాటలు పాడాల్సింది ఆలోచించుకుంటూ, వూహించుకుంటూ గడిపింది.

అనుకున్న ఆదివారం వచ్చింది. పొద్దుట్నుండీ ఒకటే కంగారు పడ్తోంది అపర్ణ. స్నాక్సు, బిస్కెట్లు, పళ్లూ బుట్టలో సర్దింది. రికార్డు ప్లేయర్, రికార్డులు తీసిపెట్టింది.

ఏడు అయ్యేటప్పటికి తను రెడీ అయి కూర్చుంది. ఏడున్నర అయ్యేటప్పటికి కిలకిలమంటూ అంతా వచ్చేశారు. రాజగోపాల్ ఒక్కొక్కరినే ఇంట్రడ్యూస్ చెయ్యటం మొదలెట్టాడు. "ఈయన అసిస్టెంటు ఇంజనీయర్ వరదరాజు. ఇతను డాక్టర్ శ్రీరామ్. ఇన్సూరెన్స్, తెలుగు రాదు. సరే, ఇతను మిస్టర్ రావు లెక్చరర్, ఎన్. సి. సి. లెఫ్టినెంట్, సరే ఈమె తెలుసు మిసెస్ మిశ్రా. ఆయనకి అర్జెంటుగ హెడ్డాఫీస్ నుండి కాల్ వచ్చింది. అందుకు రాలేదు. వీ రిద్దరూ మిస్టర్ అండ్ మిసెస్ మహేంద్ర దేశాయి. గుజరాత్ వాళ్ళు. ఈమె నా మరదలు మిస్ అపర్ణ."

పరిచయ వాక్యాలు ముగిసాయి. ఇంతమందిని ఇన్ని రకాల జాతులని కల్సుకోడంతో అపర్ణకి ఉత్సాహం రెట్టింపయింది. అసలే మాటకారి. చురుకుగా తిరుగుతుంది. ఇక ఈ ఉత్సాహం పట్టనలవి కాకుండా ఉంది. అందరికి కాఫీ అందజేసింది. సరదాగా కబుర్లు, జోక్సు చెప్పుకుపోతోంది. కాస్త కూర్చున్న తర్వాత, మిసెస్ మిశ్రాకి మిస్టర్ అండ్ మిసెస్ దేశాయికి తెలుగు రాదని తెల్సుకున్నాక నెమ్మదిగా అంది బావతో "అందరితో "ఫియన్సీ?" అని చెబుతా ననుకున్నాను. సింపుల్‌గా మరదలు అని వూరుకున్నావే?" కొంటెగా నవ్వాడు రాజా. "తొందరగా

ఉన్నట్లుందే—నాల్గురోజులాగు. ఏకంగా మిసెస్ అనే పరిచయం చేస్తాను."

"మిసెస్ అని చెప్పటంలో ప్రత్యేకతేముంది? 'ఫియన్స్' అంటే కొంత ఉత్సుకత ఉండేది." జీవితంలో మార్పుని, క్రొత్తనీ వాంఛించే అపర్ణ అభిలాష అది. కానీ రాజాకివన్నీ ఎబ్బెట్టుగా ఉంటాయి. పదిమంది ముందు ఒకళ్ల కోసం ఒకళ్లం ప్రాణం విడుస్తున్నట్లు నటించడం, చెట్టాపట్టా లేసుకు తిరగటం, ఆడదాని ముందు వినయాన్ని నటించడం ఇవన్నీ ఏవో నటనలా ఫీలవుతాడు. అందుకే మాట్లాడక వూరుకున్నాడు. నవ్వులలో, చప్పట్లలో, పాటలలో గమ్యస్థానం చేరారు. విమిషాని కొకటి తినటమూ, ఒకరిపై ఒకరు జోక్సు విసురుకోడం. వాతావరణం హుషారుగా ఉంది. అంతా చిన్న పిల్లల్లా కేరింతాలు కొడుతుంటే రాజగోపాల్ మరో ఉత్సాహాన్ని చూపకుండా ముభావంగా ఉండటం మాత్రం అపర్ణను కొంత నిరుత్సాహ పరచింది. స్వతహాగా నెమ్మదస్తుడు కావచ్చు, కాని యిలా పదిమందిలోకి వచ్చినప్పుడన్నా మన ఉత్సాహపు రెక్కలు విప్పకపోతే ఎలా ? ఆలోచిస్తూనే రికార్డు ప్లేయర్ బయటికి తీసింది. ఎవరో ట్రాన్సిస్టర్ ట్యూన్‌చేస్తున్నారు. "అబ్బబ్బ! ఇంతమంది లేడీస్ ఉన్నారు. ఇప్పుడూ లతా, సుమన్ కంఠాలనేనా వినటం ? ఉయ్ వాంట్ చేంజ్! కమాన్ గివ్ అజ్ ఏ సాంగ్" డాక్టర్ శ్రీరామ్ ఉత్సాహంగా అన్నాడు

ఆ మాటతో ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. ఎవరికి వారు ప్రక్కవాళ్లను బ్రతిమాలేవాళ్లే—

"మిస్ అపర్ణా ! మీరు పాడండి—వాట్‌మిస్టర్ రాజ్! ఆమె పాడగలరు గదా—" తిరిగి శ్రీరామ్ కల్పించుకున్నాడు.

"బ్రహ్మాండంగా పాడుతుంది. ఊ అప్పూ! కమాన్"

అపర్ణ చురుకుగా బావని చూసింది. మరుక్షణంలో ఆమె కంఠం తేనెలను కురిపించింది. ఎవరికి వారు నిర్విణ్ణులే అయ్యారు. ఆ తియ్యదనం అందర్నీ బొమ్మల్లే చేసింది. పాట ఆపగానే ఒక్కుమ్మడిగా "వండ్రఫుల్" అన్నమాట ప్రతిధ్వనించింది పాటలంటే చెవి కోసుకునే రావు, పాడటంలో కొద్ది ప్రవేశమున్న శ్రీరామ్ ముందుకొచ్చారు.

చెరో ప్రక్కన కూర్చుని "ప్లీజ్, ఇంకో పాట." 'ఇంత బాగా పాడ్తారనుకోలేదు', 'పొరబాటున కూడా మీ పాటలో లయ తప్పదు'—'ఈసారి హిందీపాట', యిలా మొదలుపెట్టారు. అపర్ణ నిస్సహాయురాలైంది. సాధారణంగా తనకి ఎవరన్నా పాడమంటే పాడకపోటం అలవాటులేదు. అందునా అంత అభిమానంగా వారడుగుతుంటే—మరో రెండు పాటలు పాడి బావ వైపు సంతృప్తిగా చూసింది. అసలు మాట్లాడకుండా ఏదో తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు అతను అపర్ణ సంతోషం యిగిరిపోయింది. అందుకే వాళ్లు తిరిగి బ్రతిమాలుతున్నా "క్షమించండి" అంటూ అక్కడ్నించి లేచిపోయింది. తోటలో అటూ యిటూ తిరిగి వచ్చేటప్పటికి రావు తుపాకీ గురిపెట్టి పక్షుల్ని వెదుకుతున్నాడు. అది చూడగానే తిరిగి ఉత్సాహం పుంజుకుంది. తుపాకీ గురి చూడాలన్నది తన కోర్కెల్లో ఒకటి. అతని దగ్గరగా వచ్చి "లెట్‌మీ ట్రై ప్లీజ్" అంది.

అతను చిన్నగా నవ్వుతూ అందించాడు.

"మీా కసలు ప్రాక్టీసు ఉందా. మొదట దీనిలోనుండి గురి చూడాలి. ఎదురుగా ఉన్న 'ఎయిమ్' ఈ రెండు ఒకే లైన్‌లో ఉండాలి. ఆ తర్వాత వూపిరి బిగబట్టి నొక్కండి" అన్నాడు. అతను చెప్పినట్లే చేసింది. గురి తప్పింది. పిట్ట ఎగిరిపోయింది. "అరె ! ఉహూఁ మొదటిసారే పిట్టల వేటలో పడితే లాభంలేదు మొదట ఒక రాయో, చెట్టో గుర్తుగా పెట్టుకుని ప్రాక్టీసు చెయ్యండి" అన్నాడు తిరిగి గురి తప్పింది. మరో రెండుసార్లు ప్రయత్నించింది. ఆఖరిసారి అంటూ అందుకుంది. లిన్నగా గురిచూసి వేలు నొక్కింది. గుండు సూటిగా వెళ్లి ఎదుట ఉన్న రాయికి తగిలి పడిపోయింది. "వెరిగుడ్—క్విక్ గ్రాస్పింగ్" అంటూ చేయి ముందుకు చాచాడు. లక్ష్యాన్ని సాధించిన ఆనందంలో, రెట్టించిన ఉత్సాహంతో అప్రయత్నంగా ఆ చేతి నందుకుంది అపర్ణ. అభినందన సూచకంగా మృదువుగా నొక్కి వదిలేశాడు. ఉరుకుతూ బావ దగ్గర వచ్చి చేయి చాస్తూ "చూశావా కొట్టేసాను" అంది. అంతకుముందు ఆమె షాట్ చూసి విద్యుద్దీపంలా వెల్గిన ముఖం ముడుచుకుపోయింది.

"బాగుంది— కానీ అంత పొంగిపోవలసిన

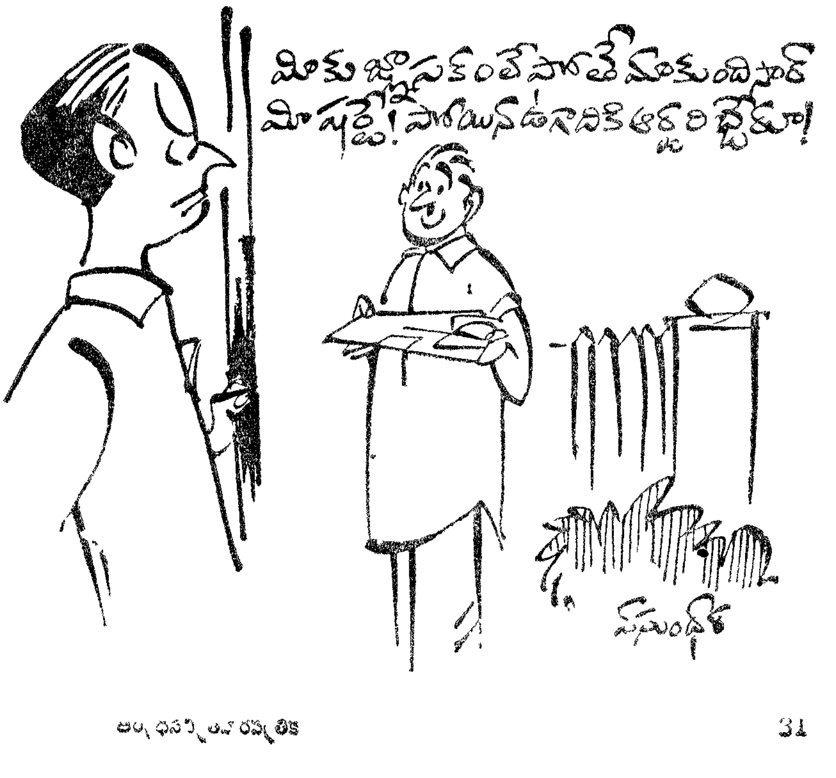

అవసర మేమిటి ?" వినుగ్గానూ, మరు గ్గానూ విన్పించిన ఆ మాటలు ఆమె లోని ఉత్సాహాన్ని ఆమెని కూడా చంపే శాయి. 'ఎందుకంత కరుగ్గా మాట్లా డ్తాడు. అసలా మన్నవం ఎందుకు. తన లోని 'టాలెంట్స్' మరొకళ్ళు మెచ్చు కుంటుంటే యీర్ష్యపడుతున్నాడా ?'

బాయ్‌టీ తీసుకువచ్చాడు. ఎక్కడెక్కడో తిరిగివచ్చిన మిసెస్ మిశ్రా సీటుకోసం అటూ యిటూ చూస్తోంది. చటుక్కున కుర్చీలోంచి లేచి "ప్లీజ్, మీరు కూర్చోండి' అన్నాడు రాజా, బాయ్ తెచ్చిన టీ ముందర లేడీస్‌కి ఆఫర్ చేస్తూ. "సంస్కారం!" నవ్వుకుంది అపర్ణ. మనస్సంతా మూగ బోయింది. ఆ తర్వాత ఎంతమంది యిలా ప్రయత్నించినా ఆమె ముఖంలో నవ్వు చూడలేకపోయారు.

"అరే, ఏమయింది ?"

"సడన్‌గా మౌనవ్రతం ఫోజ్ చేస్తున్నారు."

"హెల్త్ బాగాలేదా" యిలా అంతా అడుగుతున్నా మాట్లాడలేదు. మానసికంగా ఒంటరి అయిపోయింది. అలా తను ముభా వంగా ఉండటం అనాగరికచిహ్నంగా తలచి బావ చూసే చూపులు తనని బాధించటం లేదు. చేతిలో ఏదో నవల పట్టుకు ఒక పెట్టి పీడను కూర్చున్న అపర్ణ ప్రక్కకి వచ్చి కూర్చున్నాడు శ్రీరావ్.

"ఇందాకటి నుండి చూస్తున్నా. ఎందు

పిచ్చుకగూడు

కలా ఉన్నారు ? సడన్‌గా డల్ అయిపో యారే."

మృదువుగా నవ్వటానికి ప్రయత్నిస్తూ "ఏమీలేదు. కొద్దిగా తల నొప్పితోంది."

"అరెరే, చెప్పారుకారేం. నాదగ్గర టాబ్ లెట్స్ ఉన్నాయి. ఇస్తానుండండి."

"చంపారు పొండి! ఇక్కడకొచ్చినా మీరు డాక్టరన్న సంగతి మర్చిపోకపోతే ఎలా ?" దూరంగా రావు, దేశాయి రాజా కూర్చుని ఉన్నారు. రావు సిగరెట్ ముట్టించి దేశాయి రాజాలకి ఆఫర్ చేస్తున్నాడు. దేశాయి తీసుకున్నాడు. కాని రాజా 'వద్దన్నట్లు' చిన్నగా నవ్వుతూ తలాడిస్తున్నాడు.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది అపర్ణ హృద యము.

అతడు సిగరెట్ త్రాగడు. 'కంపెనీ' కోసమన్నా 'డ్రింక్సు' పుచ్చుకోడు— పది మంది దృష్టిలో అతడు మూర్ఖుడు. సహృదయుడు. కలుపుగోలుతనంగా ఉంటాడు—! తెలివిగలవాడు—!

తిరిగి తలెత్తి చూసింది. రాజా చూపులు సూదుల్లా తామిద్దరివైపు ప్రసరిస్తు న్నాయి. బాధగా మూలిగింది అపర్ణ హృదయం. మనస్సులో సుహృద్భావాలు లేనప్పు డిలాంటి సమావేశాలు ఏర్పాటు చెయ్యటం ఎందుకో ? మనం ఉత్సా హంగా నల్గురిలో కలిసి మెలిసి తిరగ లేనప్పుడు యిలా వచ్చి నల్గురిలో వెలితి గావటం ఎందుకో ? బాధగా నిట్టూర్చి చటుక్కున లేచింది అక్కడనుండి. ఆమె లేవడం చూసి తనూ లేస్తూ "ఇవేం పళ్ళు, యింతందంగా ఉన్నాయి" అన్నాడు శ్రీరావ్. అపర్ణ చటుక్కున తలెత్తింది పకపకా నవ్వాలనిపించింది.

"అవును!—చాలా అందంగా ఉంటాయి పైకి....మేడిపళ్ళు!" అంది. నిర్లక్ష్యంగా నవ్వుతూ—!

* * *

పరీక్షలు ముగిసాయి. ఇంకా ప్రాక్టికల్సు ఉన్నాయి. మామయ్య ద్వారా అపర్ణ మాటలు అభిప్రాయాలు విన్న రాజా గుండెగొక్కుంటూ వచ్చాడు అపర్ణ దగ్గరికి. "ఏమిటి? అపూ! నేను విన్నది నిజమేనా— కాదు అపూ! కాదని చెప్పు" నిరాశ నిండిన కళ్ళతో తన వైపు చూస్తూ బాధగా అడిగిన బావనిచూసి కళ్ళు తిప్పుకుంది. "మాట్లాడవేం".

ఎలాగో తెప్పరిల్లుకుని "ఇప్పుడుకాదు— సాయంత్రం బీచికిరా. తీరిగ్గా కూర్చుం దాం" అంటూ, అతని జవాబుకన్నా ఎదు చూడకుండా లాబ్‌వైపు నడిచిపోయింది.

* * *

"చెప్పు అపూ! ఇప్పుడు చెప్పు. మామయ్య చెప్పిందంతా ఉత్త అబద్ధమని. కేవలం నన్నా డించటానికన్నాననీ చెప్పు." ఇసుకపోగు చేస్తున్న అపర్ణ చెయ్యి పట్టుకుని అడిగాడు రాజగోపాల్. మృదువుగా చెయ్యి విడిపించు కుంటూ తలవంచుకుని అతి నెమ్మదిగా అంది అపర్ణ, "లేదు బావా! నువ్వు విన్నది అక్షరాలా నిజం. నేను నిన్ను చేసుకోనని చెప్పినమాట వాస్తవమే!"

"ఆఁ! నాలో ఏం లోపం కన్పించింది? ఎందుకు నీకు తగనివాణ్ణనుకున్నావు!

"ఇందులో లోపాల ప్రసక్తి లేదు. ఈ లోకంలో లోపంలేని జీవిలేదు. కాని బ్రతుకంతా సన్నిహితంగా సంచరించవలసిన వ్యక్తిలో కొన్ని కొన్ని అభిప్రాయాలు, అల వాట్లూ నచ్చకపోవడమే కారణం!"

"ఏమిటది! నా ప్రేమపట్ల నీకు నమ్మకం లేదా!"

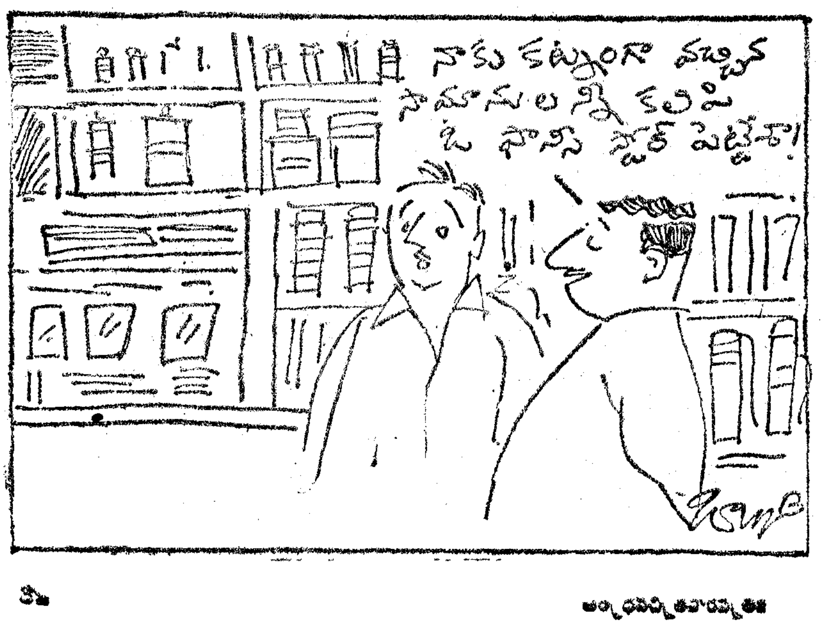

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారిగారి

'మేల్ మాయిల్ మందు'

నల్లరంగు, ఎఱ్ఱరంగు పొడలు, దద్దులు, గజ్జి, మరియు చెడ్డనీరు వ్యాపించినందున ఏర్పడు విసుగు పుట్టించు రణములు మొదలగు

దీర్ఘకాల చర్మరోగములకు ఉత్తమ నివారిణి

వివరములకు

సిద్ధ డాక్టర్ కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి & సన్సు

5/22, మేల్‌మాయిల్, (P. O) N. A. Dt.

Khosla Fans

INDIA PRIVATE LIMITED

రీజినల్ ఆఫీస్: కోస్లా ఇంజనీరింగ్ కంపెని,

2-ఎ, నార్తు క్రిసెంట్ రోడ్, టి నగర్, మద్రాసు-17. ఫోన్ నెం 84140.

పిచ్చుకగూడు

"హు! ప్రేమ! ప్రేమ ఒక్కటేకాదు బావా జీవితాన్ని సౌఖ్యవంతమూ, సంతృప్తికరమూ చేసేది! అవతలి వ్యక్తి మనల్ని ఆరాధిస్తున్నాడన్న ఆలోచన, భావన ఒక విధమయిన హాయిని తృప్తిని యివ్వవచ్చుకానీ, అడుగడుగునా బలయ్యే వ్యక్తిత్వమూ, ఆత్మ గౌరవమూ కన్న—బలయిపోయే ప్రేమే బలహీనమయింది.

ఎందుకోబావా! చిన్నతనంనుండి నాకు చామంతులూ బంతిపూలూ నచ్చేవికావు! "పసిమి ఛాయగల వాటిని మెచ్చుకోలేకపోడం ని దౌర్భాగ్యం" అనేవారు స్నేహితులంతా! కావచ్చు! కాని నాకు మాత్రం ఎందుకో ఏమాత్రమూ తావిలేని ఆపూలు ఆనందా నిచ్చేవికావు. ఎంతందముంటే మాత్రము సువాసనలేకపోయాక, అన్పించేది! అలాటిదే నీ ప్రేమ. నీ ప్రేమకి ఆకారమే కాని ఆహ్లాదాన్నిచ్చే గుణం లేదు—!"

"అపూ! హద్దుమీరి అవమానిస్తున్నావు"

"పొరబాటుబావా! ఇది అవమానించటం కాదు. నిజం నిష్కర్షరంగా చెబుతున్నాను. దాంపత్యంలో జీవితం ఆదర్శప్రాయమూ, సుఖదాయకమూ కావడానికి ప్రేమ ఒక్కటే చాలదంటున్నాను. సామరస్యమూ సానుకూలత, అవతలివ్యక్తిని అర్థం చేసుకోగలగటమూ, అన్నింటికీమించి సాటి వ్యక్తిని గౌరవించగలగటమూ ముఖ్యము.

తోటి మనిషినీ, మనసునీ—అలానే గూడలేని మవ్వు గౌరవించగలవనుకోడం లపోహ కాదా? పరస్పరం చుక్కెదురయిన అభిప్రాయాల్ని, విరుద్ధమైన యీ వ్యక్తిత్వాల్ని ఒకరిపై ఒకరం వేసుకు రుద్దాలనుకోడమూ, కలవని మార్గాలలో ఒకరి నొకరు ద్వేషించుకుంటూ, ఒకరి వ్యక్తిత్వాన్ని మరొకరు అవమానించుకుంటూ, ఒకరి భావాలను మరొకరు ఎత్తిపొడుచుకుంటూ చివరికి అవతలి మనిషిమీద ఉండవలసిన కనీస గౌరవభావాన్ని చంపుకుని, ఏదో మంత్రం బంధించింది కదా అని తప్పని

వరికి, మరో మాటలో—మరో దారిలేక— ఒకే గదిలో బంధించబడ్డ ఎలకా పిల్లిలా అనుక్షణం కొట్లాడుకుంటూ, దానికి అభిమానం, ప్రేమ జీవితం, పవిత్రతవంటి బురఖాలు కప్పేకంటే ఇలా స్నేహితులుగా విడిపోటం మంచిదికాదా?"

"నాలో అంత అల్పమైన భావాలేం కన్పించాయి నీకు ? నా స్నేహితులు పల్గురిలో విన్న తిప్పలేదా ? నీవు చదువుకుంటానంటే వద్దన్నానా ? నీ యే అభిరుచికి ఆటంకం అయ్యాను? చివరికి పదిమందిలో నీవు గాయనిగా, విద్యావతిగా నిలబడడానికి తోడ్పడింది నేకాదా?"

నవ్వింది అపర్ణ ! "అక్కడేవుంది బావా చిక్కు. కొంతమందికి కుక్కలంటే యిష్టం లేకపోయినా— మేలు జాతికుక్కల్ని పెంచటం అలవాటు చేసుకుంటూరు. ఎందుకు? పదిమందిలో గొప్పకోసం. ఏ ఏ పుస్తకాలున్నాయో తెలికపోయినా 'మా యింట్లో లైబ్రరీవుంది' అంటారు. దేనికి? పదిమందీ తనని అభ్యుదయవాదిగా తలబోసేటందుకు. పై అలవాట్లలాగానే "నాభార్య చదువుకుంది" అని చెప్పుకోడం ఫ్యాషన్ అయిపోయింది. పదిమందికీ పరిచయం చెయ్యడంలో తన సోషల్ బిహేవియర్ తెలుస్తుందన్న ఆశ. కాని ఆమె ఎవ్వరితో మాట్లాడకూడదు ముద్దరాలులా కూర్చోవాలి! పెళ్లాం చదువుకోవాలి! కాని తన మాట కెదురాడకూడదు. కనీసం యిది నా అభిప్రాయం అని చెప్పడానికి కూడా అవకాశంలేదు. పదిమందిలో సోషల్‌గా తిరగాలి. కాని పరాయివాణ్ని కన్నెత్తి చూడకూడదు. మాట్లాడకూడదు. అమ్మమ్మలు పనికిరారు. కాని ఆడదానికి అమ్మమ్మ భావాలుండాలి! ఇదీ యీనాటి చదువుకున్న మగవారి కోర్కె! పురోగమనం, అభ్యుదయం, సమాన గౌరవం యివన్నీ మాటల్లో, ఈగీతాల్లో? కాని చదువుతోపాటు సంస్కృతితో బాటు సంస్కారాన్ని సమకూర్చుకుని పురోగమించే ఆడదానికి పొత్తెలా కుదురుతుంది? ఇంతదాకా ఎందుకు? నీ మాటేమిటి? స్నేహితులకి, తదితరులకీ, నువ్వు సహృదయుడివి. మంచివాడివి. సంస్కారివి. కాన్ని నా బుద్దెరిగిం తర్వాత మనిద్దరి మధ్యా జరిగిన ప్రతిసంఘటనా నాకు గుర్తుంది! ఎన్నోసార్లు నన్ను నే సమాధానపర్చుకున్నాను. నీ మౌఢ్యాన్ని, మంకుతనాన్ని మొదట చిన్నతనంగాను, తరవాత అలవాటుగానూ అర్థం చేసుకున్నాను. నీ అభిరుచికి తగ్గట్లు అలంకరించుకోడంలోనూ, అభిప్రాయాలు మార్చుకోడంలోనూ అతికష్టమే అయినా అలవాటుపడగలనేమో. అది జీవన ధర్మం అని సరిపెట్టుకోగలనేమో— కాని జీవితానికి ప్రాతిపదికలోనే ఒకరికొకరం చుక్కెదురు. నేను సెలయేటిలా ఉత్సాహంతో పరుగు బెట్టాలనుకుంటే నువ్వు శిలలా అడ్డు తగలాలనుకుంటావు. మెత్తగా పాడటమూ, చెప్పింది జ్ఞాపకం పెట్టుకోగలగడమూ, అలాటి నా జన్మలక్షణాల్లో ఒకటి నా చురుకుతనమూ. కాని అది నీకు నా స్వేచ్ఛా ప్రవృత్తికీ, చదువు నేర్పిన విశృంఖలవిడితనానికి నిదర్శనంగా తోస్తుంది. బావా! నేనూ చదువుకున్నాను. నాకూ స్నేహితులూ, అనుభవాలు అనుభూతులూ వున్నాయి. నాబుద్ధికి తోచినట్లు, హృదయం ఆదేశించినట్లూ నా వ్యక్తిత్వానికి రూపురేఖ ఇచ్చుకున్నాను. వ్యక్తిత్వం గడ్డిపోచ కంటె అల్పమనీ, దూదిపింజ కంటె తేలికనీ నేనెన్నడూ అనుకోలేదు! ఒక్క విషయం బావా! పవిత్రత మనస్సుకి సంబంధించినది. శరీరానికి కాదు. నాకో విషయం గుర్తుకొస్తోంది. బి. యస్సి.లో ఉండగా కాబోలు ఒకనాడు ప్రాక్టికల్సు చేస్తున్నాను. ట్యూబులోకి సల్ఫ్యూరిక్ ఆసిడ్ కాన్‌సెన్‌ట్రేటడ్ పంపుతున్నాను. సరిగ్గా పట్టుకుదరలేదు. ఒకే ఒక్కక్షణం! సీసా చేతిలోంచి జారిపోయేదే. పూరేకుల కన్న మెత్తగావున్న యీచేతులలేక మరోటో నల్లగా కమిలిపోయేదే! ఎప్పుడొచ్చారో ఏమో! నా ప్రక్కన నుంచుని నా చేతిలో నుండి సీసా అందుకున్నారు మాస్టారు. కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా నవ్వాను. ముసలాయనకాదు. అంతకుముందు ఏటే ఎమ్మెస్సీ చేసి వచ్చారు. ఆయనలా నాచేతిలో నుండి సీసా తీసుకోడంలో నాచెయ్యి ఆయన చేతిని తాకింది. కానీ ఆ తర్వాతెప్పుడూ ఆసంగతి ఆయనా పట్టించుకోలేదు, నేనూ పట్టించుకోలేదు.

'మరోసారి థర్డ్‌యియర్‌లో వుండగా వనభోజనానికి వెళ్లాం. కనుచీకటి పడుతుండగా అంతావెళ్లి బస్సులోకూర్చున్నారు. నేను జాయింట్ సెక్రటరిని. నేనూ, సెక్రటరీ రామం అన్ని సామాన్లు పెట్టారో లేదో చూసుకుని వస్తున్నాము. నేను తలవంచుకుని మెల్లిగా నడుస్తున్నాను. ఉన్నట్లుండి ఎవరో చెయ్యి పుచ్చుకు లాగినట్లయి తిరిగాను. రామం చెయ్యి పుచ్చుకు దగ్గరగా లాక్కుంటున్నాడు. కళ్లెర్ర చేసి చూశాను. అతను చూపుడువేలు ఎదురుగా సారించాడు. చూశాను. బారెడు నల్లత్రాచు జరజర ప్రాకిపోతోంది. ఒక్కసారి వులికి పట్టుమేకాక చటుక్కున భయంతో అతన్ని మరింత నాటేసుకున్నాను. నా వెన్నుపై నున్న అతని

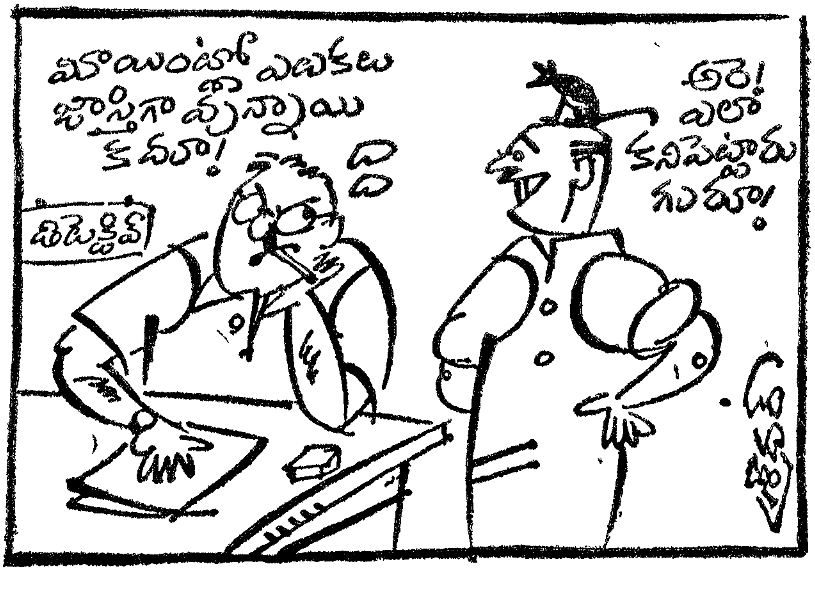

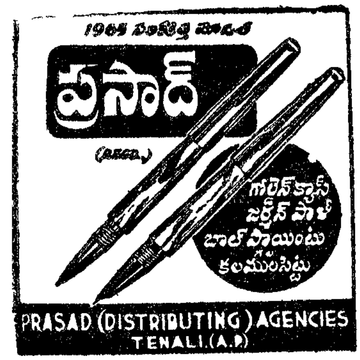

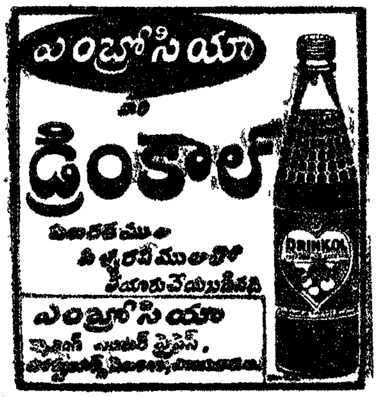

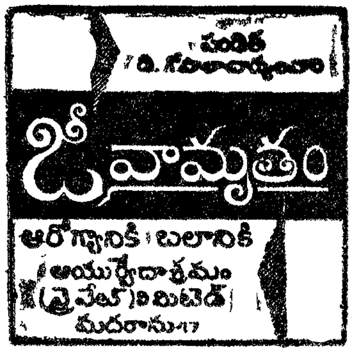

పిచ్చుకగూడు

చెయ్యి భయం లేదన్నట్లు మెల్లగా విడివి రింది. మర్నాడు కాలేజీలో అడుగు పెట్టటం తోనే అతడు కన్పించాడు. నన్ను జూచి నవ్వాడు. ఆ నవ్వులోనూ, కళ్ళలోనూ ఎటువంటి కాలుష్యమూ లేదు. ఆ అనుభవం తాలూకు సంచలనమూ నాలోనూ లేదు. తర్వాత చాలారోజులు కలిసి చదువుకున్నాం. కాని నాకెన్నడూ ఆవిషయమే గుర్తు రాలేదు. ఎందుకు చెబుతున్నానంటే బావా! మరో పురుషుడు నాచెయ్యి తాకినంత మాత్రాన నే తప్పుగా భావించను! నా పాతి వ్రత్యం అడుగంటిపోయినట్లు, నా పవిత్రత మంట కలిసినట్లు నేననుకోను! అస్పర్శ తాలూకు అనుభూతి సంచలనమే నాతో బాటు పెరిగిన స్త్రీ స్పర్శలానే తోస్తుంది. ఇది నా సహజలక్షణం కావచ్చు లేదా 'ఎదిగిన నా మనసు' విస్తరించిన చ్ఛాయ కావచ్చు' చూశావా బావా! ఇటువంటి విషయాల్లో నువ్వు సమాధానపడటమూ కష్టమే అవు తుంది. నే ఎర్పు కుపోటమూ దుర్లభమే అవుతుంది. ఎదుగుతున్న నాతో బాటూ, నా చదువుతో బాటు నామనస్సూ ఎదిగింది, కాని నువ్వు—నువ్వు ఎదగలేదు బావా, ఎగద లేదు— నువ్వు పెరిగావు. చదువుకున్నావు. పైకొచ్చావు. కాని ఎక్కడో మారుమూల కొడిగట్టిపోయిన దీపం తాలూకు వెల్తురులో, మసిబారిపోయిన యింటి వాతావరణంలోని మకిలి, చెత్త, బూజు మాత్రం నిన్ను వదల్లేదు—!"

"అవూ—"

"అవును—ఈ దేశంలో చాలామంది ఆడ వాళ్ళున్నారు. పెళ్ళయితేనే చాలని అను కునే వాళ్ళున్నారు. వాళ్ళలో ఏవక్కరికి నీవు భర్తవైనా నిన్ను దైవంలా కొలు స్తుంది. నీ అభిప్రాయాల్ని, శాసనాల్ని మన్నిస్తుంది. కాని నాలా పెరిగిన వ్యక్తి త్వం వున్న ఏ ఆడపిల్లా నీతో సుఖపడలేదు". ఒక్కక్షణం మౌనం. "ఇన్ని మాటలెందుకు? ఒక్కమాట — ఒక్కమాట చెప్పరాదూ— నీ మనసు మరొకడిమీదకు మళ్ళిందని."

కాలి మీద సోనుకున్న ఇసుకని నేనుపూ చేస్తున్న అపర్ణ కటువుగా వినిపించిన ఆ మాటలికి పిడుగు దెబ్బతిన్న దాన్లా తలె త్తింది "బావా!......ఇది మనసు బావా— గాలికాదు—"

"ఇకెందుకీ మాటలు?"

"లేదు బావా ఒకవేళ నువ్వెవరో సరిగా తెలీకుండా నిన్ను చేపట్టివుంటే అది నాకర్మ ఫలితమనో, అంతే రాసిపెట్టుందనో తృప్తి పడేదాన్నేమో—కానీ నీ మనస్తత్వపు ఆఖరి మెట్టుతో పరిచయం వున్న నేను..." అపర్ణ పూర్తి చేయలేకపోయింది. నిశ్శబ్దం భయం కరంగా రాజ్యం చేస్తోంది. కాస్సేపుండి అపర్ణ తలెత్తి చూసింది. అతను తీవ్రంగా సముద్రం వైపు చూస్తున్నాడు. మధ్య మధ్య అతని కనుబొమలు ముడుచుకుని విడిపోతున్నాయి. క్రింద పెదవి పంటి మధ్య నలిగిపోతోంది. అలా వున్నాడంటే అతనికి తీవ్రంగా కోపం వచ్చిందన్నమాట. విన్నగా నిట్టూర్చి తలదించుకుంది.

"మంచిది. వస్తాను. నీకు నచ్చినవాడు, నీ అభిప్రాయాల్ని గౌరవించేవాడు రావాలని కోరుకుంటున్నా" చేతుల కంటిన ఇసుక దులుపుకుంటూ లేచాడతను. తలెత్తకుం డానే "చెప్పలేను బావా ఏ లక్షణాలు నీలో నాకు నచ్చక వదులుకుంటున్నానో, ఆ లక్ష ణాలు కల వ్యక్తి కోసం నా అన్వేషణ సాగ వలసిందే. ఒకవేళ నేనెప్పటికయినా పొంద లేకపోయినట్లయితే బహుశ నా జీవన మార్గమే మార్చుకుంటాను" బరువుగా అంటున్న అపర్ణ మాటలుపూర్తి కానేలేదు. తడి యిసకలో వడివడిగా అడుగువేస్తూ అతడు కదిలిపోయాడు. ఇక కన్పించనంత దూరం వెళ్ళిపోతాడా అన్న అతని వేగం చూసి అపర్ణ కాలు వణికింది. ఆ కదలికకు చిన్నతనం నుండి పెంచుకున్న ఆశలా టి ఇసుక రేణువులతో కూర్చిన పిచ్చుక గూడు కూలిపోయింది. అతను వెళ్ళిన వైపే నిర్నిమేష దృక్కులతో చూస్తున్న అపర్ణ కంటి నుండి జారిన కన్నీటి చుక్కలు కూలిన పిచ్చుకగూటిపై పడి ఆ తడిలో కలిసిపోయాయి!!! ●